

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Cvachové a přísedících Ludmily Řeřábkové a Jindřicha Pracha v hlavním líčení konaném dne 14.8.2017, **t a k t o :**

Obžalovaný:

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

nar. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
trvale bytem XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

se podle § 226 písm. b) tr. řádu **zprošťuje** obžaloby Okresního státního zastupitelství v Písku ze dne 6.6.2017, č.j. Zt 85/2017-24, pro skutek spočívající v tom,

že

dne 2.2.2017 v době kolem 22:20 hodin v xxxxxxxxxxxxxxxx, po předchozím naléhání formou SMS zpráv, pod záminkou, že chce řešit záležitosti ohledně jejich vztahu, přijel se svým vozidlem zn. Škoda Octavia Combi, registrační značky xxxxxxxxxxxx, před dům čp. xxza poškozenou xxxxxxxxxxxx, která k němu dobrovolně nastoupila na místo spolujezdce, a společně poodjeli 50 metrů k obecní sauně v obci xxxxxxxxxxxx kde se k ní naklonil a snažil se xxxx, čemuž se bránila tak, že si xx křičel na ni, aby si xxxxxxxxxxxx, čemuž se xxxxxxxxxxxx bránila odstrkováním a dále projevovala nesouhlas s jeho jednáním jak plácem, tak i slovně, kdy mu opakovala, ať ji nechá být, xxxxxxxxxxxx však pokračoval ve svém jednání, kdy oběhl vozidlo, otevřel dveře spolujezdce a xxxxxxxxxxxx tahem za bundu vytáhl ven z vozidla, kde ji násilím přiměl, aby se k němu postavila zády a položila ruce na sedadlo spolujezdce, přitom xxxxxxxx proti její vůli, kdy se snažila bránit a křičela, na ní vykonal soulož, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, přičemž poté ji nechal ležet na zemi ve sněhu a řekl jí, že xxxxxxxxxxxx a nic jiného si stejně nezaslouží a z místa odjel,

v čemž podanou obžalobou bylo spatřováno spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í :

Na obž. xxxxxxxxxxxx byla podána obžaloba pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit způsobem shora popsáním.

Pokud jde o obž. xxxxxxxxxxxx, tak ten popíral, že by se předmětného skutku dopustil. Pokud jde o jeho vztah s poškozenou xxxxxxxxxxxx, tak s tou se znal více jak 4 roky, nešlo mezi nimi o partnerský vztah v pravém slova smyslu, ale jejich vztah byl založen pouze na sexuálních stycích. Nikdy spolu nebydleli, nikdy nic společného nepodnikali, jejich schůzky ohledně sexu byly buď pravidelné či nepravidelné. Obžalovaný uvedl, že když s poškozenou začal chodit, domníval se, že by se mohlo jednat o vztah, který by měl budoucnost, nicméně to, co se potom o poškozené dozvěděl, o níž navíc zjistil, že v době jejich chození mu byla nevěrná s jiným mužem, že na různých párty je ochotna sexu s kýmkoliv, tak si řekl, že to není partnerka pro život. Připustil však, že zatímco on měl k tomuto vztahu takovýto postoj, tak poškozená postupně chtěla, aby jejich vztah se stal vážnějším, aby nebyl založen toliko na sexuálních vztazích. V době, kdy mělo dojít k předmětnému skutku, on měl již známost s jinou dívkou, kterou pokládal za vážnou a chtěl

se tedy s poškozenou sejít, aby si vše vysvětlili a nějakým způsobem chtěl definitivně tento vztah s poškozenou ukončit. Bylo to tedy z jeho iniciativy, že se spolu ten den sešli, on přijel za ní do místa jejího bydliště, zastavil před domem, kde bydlí, a ona k němu nastoupila do auta a ukázala mu, kam má popojet. S autem zůstal stát ve veřejné zabydlené části obce pod veřejným osvětlením. Chvíli si spolu vzájemně povídali, on věděl, že v ten den je výročí úmrtí jejího otce, že na tom není nejlépe a chtěl tak, aby přišla na jiné myšlenky, ale současně chtěl ten večer vztah s ní ukončit, vše si vysvětlit. Bavili se spolu zpočátku normálně o běžných věcech, po chvíli se vzájemně k sobě naklonili a začali se líbat. Rozhodně to nebylo tak, že on by se xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx se odehrávaly většinou v autě a oba věděli, jakým způsobem to vše bude dál pokračovat. On jí rozepnul bundu, načež si poškozená bundu sundala a dala ji na zadní sedadlo, poté se xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, načež poškozená jej xxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Takto to po určitou chvíli pokračovalo, načež on řekl, že půjdou ven, neboť v autě je horko, otevřel dveře a než stačil auto obejít, také poškozená měla otevřené dveře u auta, vystoupila z něj, věděla, jak to bude pokračovat, protože tak to obvykle také dělali. O tom, že jsou na místě, kde je může někdo pozorovat, že tam je veřejné osvětlení, tak o tom nějak neuvažovali, nebylo to poprvé, co by sexuální styk mezi nimi takto proběhl na veřejném místě a ve dne se to stávalo normálně. Obžalovaný obešel auto, znovu se začali líbat, poškozená se k němu otočila, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Když jí potom obžalovaný řekl, že xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Takto vždycky mezi nimi jejich pohlavní styk probíhal, dál nikam z auta nechodili. Když xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, tak jí řekl, že je to naposledy, že už nechce, aby to takto dále mezi nimi pokračovalo. Zřejmě to nebyl dobrý okamžik, že toto poškozené řekl, neboť její reakce na to byla taková, že za ní přijel jenom za účelem sexu, začala mu hystericky nadávat, načež on už nechtěl takové řeči poslouchat, vyndal z auta bundu, podal jí ji a auto zavřel, ona stále nadávala, křičela, že mu zničí život, a proto v tu chvíli nasedl do auta, odjel pryč a s tím se rozešli. Nato pak ještě později poškozená psala jeho bývalé přítelkyni a varovala ji před obžalovaným. Rozhodně tedy obžalovaný popíral, že by se vůči poškozené dopustil jakéhokoliv násilí, sexuální styk mezi nimi v uvedené dobu byl na bázi oboustranné dobrovolnosti. Z auta mohla kdykoliv odejít, nebylo na její straně žádným způsobem zamčené, k sexuálnímu styku došlo uvnitř obce, v zabydlené části, u veřejného osvětlení, mohla např. křičet nebo dělat cokoli jiného, aby mu v jeho údajně násilném jednání zabránila. To, že měla mít od něj poškozenou bundu, se dozvěděl až teprve později v průběhu vyšetřování, proč ji měla poškozenou, to vůbec neví. Má za to, že celá výpověď poškozené, tak jak jí byla učiněna v přípravném řízení, je motivována pouze tím, že obžalovaný jí oznámil, že se s ní už vůbec nechce žádným způsobem stýkat, nechce s ní mít ani sexuální kontakty, ostatně celou věc oznámila Policii ČR až z popudu svého tehdejšího přítele. Obžalovaný dále vypověděl, že pokud se s poškozenou sexuálně stýkal, tak obvykle se jednalo spíše o divoký sex, který takto poškozená i vyžadovala.

Pokud jde o poškozenou xxxxxxxxxxxxxxxxxxx, tak ta vypověděla, že s obžalovaným se zná již několik let a postupem času se do něho zamilovala, nicméně jejich vzájemný kontakt byl založen pouze na sexuálních stycích, alespoň to tak bylo z jeho strany. Ona jej sice měla pořád ráda, přistoupila na to, že z jeho strany jde pouze o fyzickou stránku, nicméně doufala, že se to třeba časem nějak změní. Opakovaně se scházeli a zase rozcházeli a nakonec už jí to vlastně přestávalo bavit. Setkání dne 2.2.2017 inicioval právě obžalovaný, ona nechtěla, aby přijel, on však na tom trval, nakonec jí poslal zprávu, že už je na cestě, ať na něj jde čekat před dům. Říkal jí, že se jí chce za všechno omluvit, co jí v minulosti udělal.

dne 2.2.2017 kolem 22:20 hodin v obci xxxxxxxxxxxx poté, co sám inicioval schůzku s poškozenou xxxxxxxxxxxx, a poté, co ona k němu nasedla do auta, se měl dopustit jednání, které je blíže popsáno ve výroku obžaloby a toto jeho jednání bylo tak kvalifikováno jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, když jiného násilí donutil k pohlavnímu styku souloží i jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Důkazní situace byla taková, že obžalovaný kategoricky popíral, že by se vůči poškozené jakéhokoliv násilí dopustil, potvrzoval pouze, že skutečně ke schůzce mezi ním a poškozenou v uvedenou dobu došlo z jeho iniciativy, nicméně on za ní jel pouze z toho důvodu, aby ukončil jejich vzájemný vztah. Nicméně jejich setkání nakonec skončilo sexuálním stykem, ten byl ze strany poškozené naprosto dobrovolný, žádným způsobem nebyla k něčemu donucena, obžalovaný dále uváděl, že sexuální styk mezi nimi byl vždy trochu divočejší, nakonec sama poškozená se takovéto formy pohlavního styku domáhala, souhlasila s tím. Proti tomu pak stálo tvrzení poškozené, tak jak jej prezentovala ve své výpovědi v přípravném řízení a nakonec i před soudem, kdy tvrdila, že pohlavní styk s obžalovaným nebyl z její strany v žádném případě dobrovolný, oproti předchozím sexuálním stykům, kdy ty probíhaly rovněž trochu divočejší formou, tak tentokrát během celé doby pořád brečela, což předtím nikdy nebylo, obžalovaného se ještě v autě snažila odstrčit, on jí zabránil v odchodu z auta, když jí přitom i natrhl bundu, slovně mu dávala najevo, že si pohlavní styk nepřejde. Takto proti sobě stála 2 tvrzení. Pokud jde o případné další objektivní důkazy, tak ty neměl soud k dispozici žádné, gynekologické vyšetření poškozené bylo provedeno až dne 6.2.2017, nebyly zjištěny žádné známky násilí, nakonec k trestnímu oznámení poškozené došlo až několik dnů po celé události. Bylo tedy nutné pečlivě vážít věrohodnost obou výpovědí, výpověď obžalovaného i výpověď poškozené, s tím, že obžalovanému bylo kladeno za vinu spáchání závažného trestného činu a jeho vina musela tedy být prokázána nad jakoukoliv pochybnost. Naprosto spolehlivě by muselo být prokázáno, že obžalovaný použil vůči poškozené násilí, tedy fyzické síly, za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby a dosažení pohlavního styku proti její vůli. V daném případě tak lze mít za zjištěné, že oba, jak obžalovaný, tak poškozená, se znali již několik let, byl mezi nimi vztah, který byl založen víceméně na sexuální bázi, i když nepochybně poškozená, jak se sama vyjadřovala, měla v poslední době jejich známosti zájem na tom, aby tento vztah byl něco víc, než vztah založený na sexu. To však bylo pro obžalovaného v té době již nepřijatelné. Lze také mít za prokázané, že pokud se oba sexuálně stýkali, tak šlo mezi nimi o víceméně divočejší sex, jak oba dva přiznávali. Schůzka v uvedený den probíhala z iniciativy obžalovaného. Lze také přisvědčit i jeho tvrzení, že když se rozhodl v uvedený den vyhledat poškozenou, nebylo to za účelem sexuálního styku s ní, ale že skutečně chtěl nějakým způsobem vyřešit jejich vzájemný vztah, a jak on tvrdil, chtěl jej také ukončit. Nakonec pokud by přijel obžalovaný za poškozenou s úmyslem mít s ní pohlavní styk, tak těžko si lze vysvětlit, že v takovém případě by popojel pouze zhruba 100 metrů od domu, kde ona bydlí, zastavil by ve vesnici u veřejného osvětlení, a přestože byly pozdní večerní hodiny, tak nebylo vyloučeno, že mohli být kýmkoliv pozorováni. Nejeví se tedy jako věrohodné tvrzení poškozené, že obžalovaný se zde ihned na ni vrhl a začal se dopouštět jednání, které směřovalo k pohlavnímu styku. I když bylo zjištěno, že styk mezi oběma probíhal mnohdy i na různých veřejných místech, tak přece jenom je nutné vidět místo, kde obžalovaný s autem zastavil, pouze kousek od domu poškozené. Soud z toho jako pravděpodobné dovodil závěr, že skutečně zde obžalovaný zastavil proto, aby s poškozenou mohl probrat jejich vzájemný vztah, a že tedy věci se začaly vyvíjet tak, jak on popisoval. Je

nutné vzít také na zřetel, že pohlavní styk mezi poškozenou a obžalovaným obvykle probíhal poněkud divoce, jak oba dva sami shodně popisovali, nakonec sama poškozená mluvila i o fackách, k nimž mezi nimi v průběhu pohlavního styku oboustranně docházelo, i ona sama během styku obžalovaného fackovala. To, že tomu mělo být tenkrát jinak, jak vypověděla poškozená, měl pro sebe dovodit z toho, že ona brečela, což nikdy předtím neudělala, a říkala mu, aby toho nechal být. Nicméně není prokázáno, že poškozená nějakým jiným způsobem dala vůči obžalovanému najevo svůj nesouhlas s jeho jednáním. Jestliže, jak sama říkala, si obžalovaný počínal poněkud jinak než obvykle a ona z něj měla strach, tak nepochybně mohla také reagovat na to nějakým jiným způsobem aktivnější obrany. Tvzení, že jí bránil v odchodu z auta tím, že ji chytil za ruku a roztrhl jí rukáv u bundy, není až tak zcela věrohodné, nakonec ona sama mluví o tom, že bunda byla poškozená už předtím. Dveře v autě na straně poškozené nebyly žádným způsobem zajištěny, a ona minimálně v době, kdy obžalovaný z auta vystoupil, auto obešel, mohla z auta kdykoliv vystoupit a utéct. K tomu však nedošlo, poškozená v autě zůstala sedět a podle vlastních slov byla teprve obžalovaným z auta vytažena ven a došlo mezi nimi k pohlavnímu styku tak, jak běžně mezi nimi probíhal. Poškozená, jak sama říkala, zde pouze brečela, přitom to bylo vše na místě v zabydlené části obce, nepochybně by na její případný křik někdo z místních nějakým způsobem mohl reagovat. K ničemu takovému však nedošlo, mimo údajný pláč se poškozená žádným způsobem nebránila. Přitom s ohledem na to, jak dlouho měla s obžalovaným sexuální styky, s ohledem na to, že tyto sexuální praktiky byly poněkud divočejší, než je obvyklé, nelze říci, že by měla být jednáním obžalovaného natolik konsternována, že nebyla schopna žádné aktivní obrany vůči němu, pouze plakala. Není vyloučeno, že poškozená mohla mít i trochu jiný pohled na sex v uvedený večer, nicméně těžko zde lze dovodit to, že by zde byla taková situace, že by obžalovaný z toho měl pochopit, že skutečně sex nechce. Nakonec z čeho by měl obžalovaný učinit pro sebe takovýto závěr, jestliže měli s poškozenou mezi sebou divočejší sexuální praktiky, během nichž se i oba vzájemně fackovali, během nichž jej i poškozená, jak sama uvedla, fackovala. V přípravném řízení jako svědkyně poškozená přímo vypovídala, že jí vyhovovalo, že byl obžalovaný k ní při sexu drsnější, byl dominantní. Uvedla též, že již jednou měli v minulosti spolu drsnější sex, ale nakonec to byl nakonec nejlepší den, co spolu strávili. Za této situace považuje soud na místě citovat judikát uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 63/1978: „Pokud se obviněný vzhledem k menší intenzitě odporu jiného, se kterým má v úmyslu mít pohlavní styk, domníval, že jde o odpor jen předstíraný a že ve skutečnosti s pohlavním stykem souhlasí, šlo by o skutkový omyl negativní, spočívající v tom, že obviněný nevěděl o okolnostech naplňujících znaky trestného činu znásilnění a byla by tím vyloučena jeho odpovědnost za úmyslný trestný čin.“ A právě s ohledem na to má soud za to, že na straně obžalovaného se právě mohlo jednat o skutkový omyl negativní. I kdyby bylo možno připustit, že poškozená v určitém smyslu dávala najevo svůj nesouhlas s jeho konáním, pokud by mu třeba říkala, že nechce, nebo že se jej snažila nějakým způsobem odstrčit, mohl si to obžalovaný pro sebe vykládat tak, že to patří pouze do způsobu jejího chování v průběhu sexuálního styku, tak jak jej spolu praktikovali. Poškozená totiž ani v průběhu celého konfliktu nedala žádným způsobem najevo razantní odpor vůči jeho jednání, aby z toho on mohl pro sebe dovodit závěr, že tentokrát je situace skutečně jiná. Z místa činu neutekla, nevolala o pomoc, nakonec ani po celé události nešla věc oznámit Policii ČR, učinila tak až z popudu jiných osob. Již v přípravném řízení uváděla ve své svědecké výpovědi, že nechtěla, aby byl trestně stíhán, ale její postoj se změnil poté, co zjistila, že na Policii ČR ukázal její nahé fotky jako svoji obranu.

Proto za této důkazní situace soud dospěl k závěru, že jednání obžalovaného není trestným činem, a proto byl obžaloby zproštěn v souladu s ustanovením § 226 písm. b) tr. řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho písemného doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Písku ve dvojím vyhotovení, jež má odkladný účinek.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§247 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

V P í s k u dne 14.8.2017

Za správnost vyhotovení:
xxxxxxxxxxxxx

JUDr. Marie Cvachová, v.r.
předsedkyně senátu